

KAIP BIBLIJA APIBŪDINA NUODĖMĘ?

Scott Ashley

*Tam, kad kovotume su nuodėme ir nugalėtume ją,
labai svarbu suprasti, kas tai yra.
Taigi pažiūrekime, kaip ją apibūdina Biblija.*

Kas iš tiesų yra nuodėmė? Ar jūs suprantate, kaip ją apibūdina Biblija? Būdami krikščionys, mes privalome vengti nuodėmės. Bet kaip jos išvengti, jei nesuprantame, kas tai yra?

Biblija pateikia nuodėmės apibūdinimą keliose vietose, be to kiekviena tokia vieta paaiškina prieš tai buvusią. Tačiau prieš tai, kai kreipsimės į Raštą, pirmiausiai išsiaiškinkime, ką reiškia pats žodis *nuodėmė*.

Dvi bendros sampratos

Ir hebrajų, ir graikų žodžiai, kuriuos mes verčiame kaip “nuodėmė”, iš esmės susiję su dviem svarbiomis sampratomis. Pirmoji - tai pažeidimo samprata. *Pažeisti* reiškia “peržengti”, “perlipti”, “pereiti ribą”. Šią sampratą galima paaiškinti lyginant su stadionu, arba tiksliau, sporto aikšte. Aikštė suskirstyta zonomis, kuriose turi būti žaidžiamas žaidimas. Jeigu žaidėjas peržengia ribinę liniją, jis “suklysta”. Visi žaidėjai privalo likti už griežtai nustatytų ribų, kurios yra žaidimo aikštėje.

Kita žodžių grupė, reiškianti “nuodėmę”, kyla iš *nepataikymo* supratimo. Čia taip pat tiks palyginimas, susijęs su sportu. Jei šaulys nepataiko ir prašauna pro taikinį, kaip jūs manote, kiek taškų jis gaus už tokį šūvį? Nulį. Jis šovė pro šalį, nepataikė į taikinį, taigi jis prašovė. Ši analogija padeda mums suprasti, kas yra nuodėmė: mes išsirenkame tikslą ir pradėdam judėti link jo, bet *išsimušame iš kelio* ir einame ne ten kur susiruošėme. Todėl mes *nepasiekiame užsibrėžto tikslo*. Mes prašauame.

Ši samprata apima ir *neatitikimo standartui idėją*. Štai pavyzdys. Tam, kad būtų įvertintas studento dalyvavimas kokiam nors kurse, jo kontroliniai darbai arba egzaminai, nustatomas tam tikras minimalus standartas. Jeigu parodome rezultatą, kuris yra mažesnis už nustatytą standartą, mes neišlaikome egzamino arba gauname nepatenkinamą pažymį už kursą. Iš mūsų laukiamas toks rezultatas, kuris prilygs bent minimaliam standartui, ir visi, kurie gauna mažiau, laikomi susikirtusiais. Jeigu mums nepavyksta pasiekti standarto, vadinasi, mes *prašauame*. Nepataikymas gali būti visiškas ir dalinis, bet nuo to jo esmė nesikeičia. Tuo atveju, jeigu mes visiškai nepataikome į numatytą tikslą, ir jeigu vos vos nepataikome į jį, rezultatas vis tiek vienas. Mes nepataikėme į tikslą, mes prašovėme.

Abiejose sampratose,- ir toje, kuri susijusi su pažeidimu, ir toje, kuri susijusi su prašovimu,- svarbų vaidmenį vaidina kažkokia fundamentali sąlyga. Negalima pažeisti kažko, t.y. peržengti kažkokią liniją ar ribą, jeigu nėra tos vadinamos linijos. Nejmanoma prašauti pro tikslą, jeigu jo nėra. Vadinasi, nuodėmė yra pažeidimas tų ribų, kurios yra nustatytos mums Dievo, arba nepataikymas į tikslą, kuris nustatytas mums Dievo.

Ir čia pirmiausiai iškyla tie nuodėmės apibūdinimai, kuriuos mums pateikia Biblija, kadangi būtent jie parodo ir paaiškina tas ribas ir tuos tikslus bei standartus, kuriuos *nustato mums Dievas*. Jie pažymi tą lauką, kuriame turime pragyventi visą gyvenimą. Jie nustato mums *tą tikslą*, į kurį turime pakliūti, tuos *minimalius standartus*, kuriems privalome atitikti. Kitaip sakant, biblinis nuodėmės apibūdinimas parodo, kokie yra Dievo standartai ir kaip remiantis jais suprasti, ko *reikia* Dievui ir, kas jam visiškai *nepriimtina*. Šie nustatymai nurodo mums, kas *atitinka* tuos standartus ir kas *iškrinta* iš jų, atveria mums tuos fundamentalius principus, kuriuos mums davė Dievas, kad mes jais vadovautumėmės savo gyvenime.

Nuodėmės apibūdinimai, kurie yra Biblijoje, nereiškia paprastų komandų “daryk tą” ar “nedaryk šito”. Jie parodo mums, kaip gyvena Dievas. Jie parodo mums tuos dvasinius principus, kuriais Jis gyvena, ir kurie turi sutapti su tomis elgesio normomis ir standartais, kuriuos Jis nustato Savo kūriniai - žmogui.

Dievo įstatymo pažeidimas

Taigi, kas sudaro tuos mums Dievo nustatytus standartus ir ribas, leidžiančius nustatyti nuodėmės supratimą? Geriausias nuodėmės apibūdinimas randamas Pirmajame Jono laiške (3:4): “Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo įstatymą, nuodėmė - tai įstatymo laužymas”. Čia Dievas žmogui duoda ribas. Jis sako, kad nuodėmė yra Jo švento dvasinio įstatymo pažeidimas (Rom. 7:12-14). Šio įstatymo pažeidimas - dieviškosios ribos, nustatytos mums Dievo, peržengimas - ir yra nuodėmė. Žodis “neteisėtumas” - tai vertimas iš graikų kalbos žodžio *anomia*, kuris maždaug reiškia “be įstatymo” arba “prieš įstatymą”. Tokiu būdu šio pasažo esmė yra ta, kad nuodėmė yra *aktyvus* Dievo įstatymų ir pagrindinių moralės principų *pažeidimas*. Kalbama ne tiek apie veiksmus, kurie yra *už* Dievo įstatymo *ribų*, bet apie tokius poelgius, kuriuose pasireiškia *sąmoningas maištas* prieš Jo įstatymus, sąmoningas ir tyčinis Jo nustatytos ribos pažeidimas.

Dievas davė žmonijai Savo įstatymus, kad nukreiptų į Savo meilės kelią. Šie įstatymai išaiškina mums, kaip reikia išreikšti savo meilę Dievui ir savo artimiesiems (Įst 30:15-16; Mt 22:35-40; 1Jn 5:3). Nuodėmė yra to meilės įstatymo pažeidimas. Dievas parodė mums, kaip gyventi su juo ir su žmonija taikiai ir harmoningai, davė mums įstatymą, kuriuo mes turime vadovautis, kad pasiektume tai. Kai mes nusidedame, mes peržengiame ribą ir pažeidžiame Dievo įstatymą.

Bendresnis nuodėmės apibūdinimas

Mes kalbėjome apie vieną iš Dievo žmonijai nustatytų standartų. Dievas tikisi iš mūsų paklusnumo ir Jo įstatymų vykdymo. Dievo įstatymas nustato elgesio ir poelgių normas, ir kada mes pažeidžiame to įstatymo standartus, mes pažeidžiame Dievo nustatytą ribą. Bet ar tai vienintelė riba, ar Dievas nustato ir kitas, ar yra ir kiti nuodėmės

apibūdinimai, išskyrus tą, kurį mes anksčiau minėjome? Kaip reikia elgtis su tokiais poelgiais, kuriems sureguliuoti nėra konkrečių įstatymų?

Pirmajame Jono laiške (5:17) randame daug bendresnį nuodėmės apibūdinimą: “Kiekviena neteisybė yra nuodėmė...” Ieškant kuo tikslesnio žodžio “neteisybė” vertimo galima būtų pakeisti žodžiais “klaida, neteisingumas”, “neteisingas veiksmas, poelgis”. Taigi iš esmės šis sakinelis reiškia: bet koks neteisingas veiksmas yra nuodėmė. Graikų originale šioje vietoje yra žodis *adikia*, kuriam *Biblijos Terminų Žodynas (The Expository Dictionary of Bible Words*. Lawrence O. Richards, Zondervan, Grand Rapids, 1985), žodyno straipsnyje “nuodėmė”, pateikia tokį paaiškinimą: “veiksmas, kuris kenkia kitiems žmonėms, pažeisdamas Dievo nustatytus standartus”.

Kitos šio žodžio reikšmės ir bendrašaknių žodžių grupė - “neteisėtai besielgiantis”, “nedoras, negarbingas”, “neteisingas”, “piktadarystė”, “daryti žalą”, “blogai elgtis”, “skriausti” (ten pat).

Taigi matome, kad tie žodžiai reiškia ne tik paprastus fizinius veiksmus, bet ir žmogaus *dvasinę būseną* ir tuos motyvus, kuriais jis vadovaujasi vienaip ar kitaip pasielgdamas. Šitos reikšmės žodžių grupė apima žmogiškosios *mąstysenos* sritį. Vadinasi, mes turime reikalą su nauju standartu, kuris susijęs ne tik su tuo, *ką darome, bet ir su tuo, kas mes esame*.

Kristus atveria mums esminį principą

Jėzus Kristus išaiškino šį dieviškąjį standartą penktajame Mato Evangelijos skyriuje (21-22): “Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: “Nežudyk”; o kas nužudo, tas turės atsakyti teisme. O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako savo broliui: “Pusgalvi!”, turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: “Beproti”, tas smerktinas į pragaro ugnį”.

Vienas iš visiems suprantamų elgesio standartų yra draudimas užmušti kitą žmogų. Žmogžudį nuteisdavo mirtį. Pateiktuose prieš tai žodžiuose Jėzus pabrėžia tą esminį principą: jei jūs *manote* kitą žmogų esant nereikalingą ir atimate iš jo teisę gyventi, tai jums gresia ne tik fizinė, bet ir *amžina mirtis*. Jėzus Kristus parodė mums, kad nuodėmingi gali būti ne tik veiksmai, bet ir mūsų *mintys*.

Šią idėją jis aiškina kitose eilutėse (27-28): “Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: “Nesvetimauk!” O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, *jau svetimauja* savo širdimi”. Kristus čia vėl kalba, kad nusidėti galima ne tik fiziniu elgesiu, bet *netgi ir mąstant* apie blogo atlikimą. Įsileidus savo širdin nuodėmingą mintį, mes peržengiame Dievo nustatytą ribą.

Svarbu suprasti, kad nuodėmė *prasideda mūsų mintyse*. Jeigu mes pasiduodame blogoms mintims, tai galų gale tos mintys gali mus priversti veikti ir tuo pačiu nusidėti. *Kokios mūsų mintys, tokie ir mes patys esame* (Pat 23:7). Kreipdamasis į tuos Savo amžininkus, kurie buvo apsėsti kūniško nesuteptumo ir ritualinių nusiplovimų idėjos, Jėzus sakė jiems, kad mus teršia ne tai, kas patenka ant mūsų iš išorės, bet tas blogis, kuris *jau yra* mumyse ir eina iš mūsų širdies ir iš mūsų minčių (Mt 15:17-20).

Jeigu žiūrėtume į visa tai iš žmogiškosios pusės, tai atrodytų, kad piktos mintys - tai nieko blogo. Kartais jos būna gana malonios. Bet galiausiai nuodėmingos mintys priveda mus prie tikros nuodėmės, ir tada mes pažeidžiame Dievo įstatymą. Jėzus

Kristus moko mus, kaip išvengti nelaimės, kaip išrauti nuodėmę su šaknimis. Kelias tik vienas: neįsileisti į savo širdį blogų minčių.

Neprievartaukite savo sąžinės

14 Laiško Romiečiams skyriuje Dievas parodo mums, kaip gali pasireikšti mūsų nepajėgumas prieš Jo nustatytus standartus. Šiame skyriuje apaštalas Paulius kreipiasi į kongregaciją, kuri susideda iš buvusių judėjų ir pagonių, ir kalba apie tai, kaip juos paveikė tokia skirtinga praeitis. Tais laikais Romos imperijoje buvo daug švenčių, be to buvo ir pasnyko dienos, kuriomis reikėjo susilaikyti nuo tam tikrų valgių.

Tie, kurie jau seniai buvo Bažnyčios nariai, žinojo, kad šitie papročiai neturi jokios reikšmės krikščionims, ir valgė ką norėjo ir kada norėjo. Bet buvo ir tokių, kurie į Bažnyčią atėję neseniai ir juos dar smarkiai veikė jų pagoniška praeitis. Tokie žmonės liguistai žiūrėjo į krikščionių maitinimąsi, kadangi visą savo praeitą gyvenimą gyveno tvirtai įsitikinę, kad tam tikromis dienomis nereikėtų valgyti tam tikro maisto, ir besąlygiškai laikėsi nurodymų ir draudimų maistui. Todėl bendruomenėje kilo konfliktas.

Apaštalas Paulius paliečia šią problemą 19-22 eilutėse, kviesdamas krikščionis būti atlaidiems ir neskriausti naujų bendruomenės narių, neturinčių tvirto tikėjimo. Atkreipkite dėmesį į kitus Pauliaus žodžius (23 eil.): "O kas valgo abejodamas, tas smerktinas, nes elgiasi ne pagal įsitikinimą. *Visa, kas daroma ne pagal įsitikinimą, yra nuodėmė.*"

Štai ir trečiasis standartas, apibūdinantis nuodėmę: "Visa, kas darau netikėdamas, - nuodėmė". Ką Dievas nori pasakyti šiais žodžiais? O tai, kad jeigu *apsunkiname ir prievartaujame savo sąžinę*, tai darome nuodėmę. Kai mes darome kažką, jausdami, kad to nederėtų daryti, kad tai neteisinga, tai mes nuodėmiaujame.

Kodėl tai nuodėmė? - paklauskite jūs. O todėl, kad mes darome kažką, suprasdami kad taip daryti nederėtų, tai savo širdyje ir sieloje mes einame į kompromisą. O eidami į kompromisą mes laužome savo *charakterį*.

Lemianti charakterio reikšmė

Dievas iš mūsų tikisi, kad per gyvenimą mes išugdysime savyje dvasiškai subrandintą charakterį, artėdami prie Jo ir tapdami panašūs į Jį (Mt 5:48). Tai įmanoma ištikimai saugant teisingą idealą ir nenukrypstant į šalį. Nepasiduodant pagundai ir nedarant to, ko - mes žinome - nereikia daryti. Gyvenant tikėjimu, kad Dievas duos mums jėgos įveikti visus išmėginimus, su kuriais galime susidurti savo gyvenime. Bet kai einame į kompromisą, mes savyje *naikiname* tą charakterį. Mes pasiduodame. Ir po kiekvieno kitu kompromiso mums vis sunkiau įveikti eilines pagundas.

Kompromiso klastingumas yra tame, kad jis išauga. Tereikia vieną kartą pasiduoti, ir kitą kartą jau sunku prieš jį atsilaikyti. Kompromisas auga lyg piktybinis auglys. Jis pamažu paplinta, o po to išsikeroja milžinišku greičiu. Jūs nespėsite nė apsidairyti, kaip jūsų dvasinis gyvenimas atsidurs pavojuje. O todėl Dievas mums ir sako, kad jeigu veikiamo ne pagal įsitikinimą ir prieš savo sąžinę, tai mes nuodėmiaujame.

Prieš ką nors darant, turime save paklausti: ar elgiuosi pagal įsitikinimą, ar šis mano poelgis bus teisingas pagal Dievo norą? Jeigu supratau, kad yra ne taip, reikia

atsisakyti sumanymo. Privalome būti tikri, kad mūsų sumanymai teisingas ir kad, atlikę vieną ar kitą poelgį, liksime su gryna sąžine. Dėl to būtina *ugdyti savo sąžinę*, kad ji atitiktų Bibliją, tai yra Dievo Žodį. Mūsų pačių prigimtis negali skirti gėrio nuo blogio (Jer 10:23). Turime įprasti vaikščioti Dievo keliais, kurie nustatys mums, kas yra gėris ir kas yra blogis (Hbr 5:14).

Dievas nori, kad laikytumėmės ribų, kurias Jis mums nubrėžė, ir tų standartų, kuriuos Jis mums nustatė. Kad mes peržiūrėtume savo vertybes, poelgius, mintis ir, pagaliau, visą savo gyvenimą, ir visa tai suderintume su Jo, o ne savo sugalvotais standartais. Atsivertimas Dievop - tai ir yra mūsų standartų, vertybių ir minčių pakeitimas į tuos standartus, vertybes ir mintis, kuriuos mums nustato Dievas.

Nuodėmė gali būti ir neveiklumas

Nuodėmė - tai ne visada mūsų veiksmai. Jau matėme, kad į nuodėmę galima įpulti ne tik veiksmu, bet ir mintimi. Tikriausiai pastebite, kad mes nagrinėjame vis *aukštesnius* Dievo nustatytus standartus, taigi jų laikytis darosi vis *sunkiau*. Nuodėmė mintimi atrodė mums pačia sunkiausia.

O dabar žinokite! Galime pragyventi visą gyvenimą nei karto nepavogę, nepamelavę, nepažeidę nei vieno Dievo įsakymo, ir dar daugiau, nuolat kontroliuoti savo mintis - ir nepaisant to, nuodėmiauti kiekvieną savo gyvenimo dieną! Tikriausiai daugelis [iš] mūsų nemąsto apie tai, kad vykdo šią nuodėmę, ir tikriausiai apskritai nesupranta, kad tai - nuodėmė.

Jau kalbėjome apie tai, kad į nuodėmę galime įpulti veikdami. Tačiau nuodėmiauti galima ir neveiklumu.

Štai ką rašo Laiške Jokūbas (4:17): "Kas moka daryti gera ir nedaro, tas nusideda." Aišku, jūs žinote nuodėmes, kurios vykdomos *veiksmu*, pavyzdžiui, vagiant, meluojant, paleistuvaujant... Bet čia kalba eina apie nuodėmę, kurią vykdomė *neveiklumu*. Mes nedarome kažko tai, o tai ir yra nuodėmė.

Jokūbo norėjo pasakyti: kad jeigu žinome, kad turime daryti gera ir nedarome, tai nusidedame. Todėl kad toks elgesys neatitinka Dievo nustatyto standarto. Ir šiuo atveju mes prašauame.

Keturios Evangelijos pateikia daug tokios nuodėmės pavyzdžių. Ten skaitome apie Jėzaus susidūrimus su tais, kurie uoliai laikosi Dievo įstatymo raidės, bet nesusimąsto apie tai, kad Dievas iš mūsų laukia daugiau. Kristaus laikais fariziejai reikalavo, kad griežtai būtų laikomasi draudimų ir įsakymų, nustatytų Šabo dienai. Jie rūpestingai paskaičiuodavo dešimtinę, stengdamiesi nepraleisti nei vieno grūdo, nei vieno prieskonių saikelio. Jie valandų valandas be perstojo mokydavosi įstatymo, pasninkaudavo ir meldavosi. Ir nepaisant to, Kristus vadino juos "aklais vadais", "veidmainiais", "angių išperomis".

Tie žmonės tiesiog nesuprato, kurlink nukreiptas Dievo įstatymas. Jie dėjo milžiniškas pastangas, kad išsisaugotų nuodėmės, tačiau taip susitelkė kovai su nuodėme, kad tapo nepajėgus kitur, jie nedarė to, ką turėjo atlikti.

Pagalvokite apie jų kivirčius su Jėzumi Kristumi. Patys rimčiausi skirtumai buvo dėl Šabo. Fariziejai įtūžo patyrę, kad Jėzus gydo Šabo dieną. Jie juk mokė, kad Šabo dieną teikti medicininę pagalbą buvo galima tik tada, jeigu ligonio gyvybei grėsė pavojus. Ir kai Jėzus Šabo dieną atliko didžius stebuklus, išgydęs tuos, kurie jau daug metų sirgo, fariziejai įniršo. Jie šėlo, užuot pasidžiaugę dėl išgyjusiųjų.

Jie norėjo užmušti Jėzų, nes, anot jų iškreipto mąstymo, Jis pažeidė Šabą. Jie nenorėjo matyti to, kad Jėzus *padarė gera*, kad Jis žmonėms, kurie ilgus metus kankinosi, palengvino kančias ir skausmą. Būtent už šį dvasinį aklumą ir priešišką Jėzus pavadino juos "veidmainiais" ir "angių išperomis".

Pakeisti save

Tai turi tapti svarbia pamoka mums. Vien griežtas Dievo įstatymų laikymasis mūsų nepakeis. Žinoma, tai gera pradžia. Juk matėme, kad Dievo įstatymo laikymasis yra vienas iš Dievo mums duotų standartų. Bet neturime sustoti.

Kartais mes darome tą pačią klaidą kaip ir fariziejai. Taip susitelkiame, kad nepažeistume Dievo įstatymų, jog prarandame perspektyvą ir nebepastebime tų įstatymų *tikslo*. O tas tikslas - tai išmokyti mus galvoti daugiau apie kitus negu apie save.

O gal pakaktų tik nepažeisti Dievo įstatymo? Bet prisiminkime, ką sakė Jėzus Kristus, likus kelioms dienoms iki Jo nukryžiuojimo. Jis paaiškino, kokia pareigą turi Jo pasekėjai: "Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje... Jo akivaizdoje bus surinkti visų tautų žmonės... Tuomet Karalius tars stovintiems dešinėje: "Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę! Nes Aš buvau išalkęs, ir mane pagirdėte, buvau keleivis, ir mane priėmėte, buvau nuogas, ir mane aprengėte, buvau ligonis, ir mane aplankėte, buvau kalinys, ir atėjote pas mane". Tada teisieji klaus: "Viešpatie, kada gi matėme Tave alkaną ir pavalgydinome, ištroškusį ir pagirdėme? Kada gi matėme Tave keliaujantį ir priėmėme ar nuogą ir aprengėme? Kada gi matėme Tave sergantį ar kalinį ir aplankėme? Ir atsakys jiems Karalius: "Iš tiesų sakau jums, kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte." Tada Jis prabilo į stovinčius kairėje: "Eikite šalin nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, kuri paruošta velniui ir jo angelams! Nes Aš buvau išalkęs, ir *jūs manęs nepavalgydinote*, buvau ištroškęs, ir *jūs manęs nepagirdėte*, buvau keleivis, ir *manęs nepriėmėte*, nuogas, ir *manęs neaprengėte*, ligonis ir kalinys, ir *manęs neaplinkėte*"... Ir šitie eis į amžinąjį kentėjimą, o teisieji [kurie tai *darė*] į amžinąjį gyvenimą" (Mt 25:31-43, 46).

Jėzus aiškino šią pareigą ir kitais pavyzdžiais. Pasakojimas apie Lozorių ir turtuolį (Lk 16:19-31) akivaizdžiai parodo, kas yra neveiklumo nuodėmė. Turtuolis šiame pasakojime visiškai nekreipė dėmesio į varguolį Lozorių. Savo reikalais užsiėmusio turtuolio gyvenime varguolis neužėmė jokios vietos, tačiau būtent Lozorių Dievas *įvertino kur kas labiau*.

Kitas turtuolis iki kraštų pripildydavo savo aruodus, kurie ir taip lūžo nuo visokio gero, bet netgi nepagalvojo apie tai, kad reikia ištiesti pagalbos ranką stokojantiems (Lk 12: 16-21). Jis kaupė turtus sau, kimšo klėtis grūdais, kurių buvo daugiau, negu jis galėjo sunaudoti, ir negalvojo apie kitus. Tai dar vienas pavyzdys, kokia būna neveiklumo nuodėmė.

Kieno valia svarbesnė?

Kristaus mokymas padeda mums suprasti, kodėl, nedarydami to, ką privalome atlikti, mes nuodėmiaujame. Esminis klausimas yra šis: kieno valia vadovaujamės savo gyvenime? Kas mums svarbiau, *mūsų pačių valia*, kuri leidžia daryti ką norime, ar *Dievo valia*, kurios klausydami darome tai, ką Dievas mano esant reikalingą?

Kai mes žinome, kad turime kažką daryti ir to nedarome, pirmą vietą užleidžiame savo, o ne Dievo valiai. Taip elgdamiesi, parodome Dievui, kad nepageidaujame Jo valios išskelti virš savosios. Patys save apkaltiname, parodome, kad neturime noro visiškai, iki galo paklusti Jo valiai. Ir būtent tuo nuodėmiaujame, nes *save iškeliamo prieš Dievą* ir savo valią prieš Jo valią.

Apaštalas Jokūbas nuodugniai apsversto reikalavimą turėti gerų darbų. Jis užduoda kelis labai svarbius mums klausimus dėl tikėjimo: "Kokia nauda, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet neturi darbų? Ar gali jį išgelbėti toks tikėjimas? Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, ir kas nors iš jūsų jiems tartų: "Eikite ramybėje, sušilkite ir pasisotinkite", o neduotų, ko reikia jų kūnui, - kokia iš to nauda? Taip ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs" (Jok 2: 14-17).

Jokūbas kalba, kad toks tikėjimas - tikėjimas be Dievui patinkančių darbų - beprasmis ir be naudos. Toks tikėjimas bevertis, nes jis *neskatina žmogaus keistis*, nes juk ir tam, kuris šąla ir alksta, neduoda jokios naudos žodžiai: "sušilkite ir pasisotinkite".

Dievas kuria mumyse Savo dievišką charakterį ir prigimtį per gerus darbus, per sąmoningą ir savanorišką gėrio darymą. Jeigu norime atsikratyti savo egoistinės ir nuodėmingos prigimties, turime ją pakeisti kažkokia kita. Nes negalime paprastai, lyg mostelėjus burtų lazdele, jos sunaikinti - ne, mes turime *ją pakeisti* Dieviškąja prigimtimi, Dievo mintimis ir Jo darbais.

Laiške galatams (5: 16) apaštalas Paulius mums sako: "Sakau: gyvenkite Dvasia, ir jūs nevykdysite kūno geismų". Mumyse veikianti Dievo Dvasia padės atpažinti nuodėmę ir jos išvengti, kad daugiau nevykdytume kūno geismų. Jo dvasia padės mums pažinti ir suprasti Jo kelius, augti einant jais, padės sustiprėti mūsų tikėjimui ir parodyti jį savo darbais, tais darbais apie kurių reikalingumą kalbėjo Jokūbas.

Turime labai daug galimybių atlikti gerus darbus. Galime pradėti nuo savo šeimos, sustiprinti ją, šeimos židinį padarant vieta, kur visus šeimynykščius suptų jaukumas, šiluma, ramybė ir saugumas. Daug galimybių atlikti gerus darbus turime ir mūsų dvasinėje šeimoje. Dievo Žodis apaštalo Jokūbo lūpomis (Jok 1: 27) mums sako, kad tikrasis pamaldumas yra "lankyti našlaičius ir našles jų sielvarte ir saugoti save nesuterštą šiuo pasauliu".

Dievas nori, kad mes, eidami Jo nurodytais keliais, būtume labiau gailestingi žmonėms, turėtume daugiau užuojautos, rūpesčio ir meilės jiems. Jis nori, kad taptume labiau panašūs į Jėzų Kristų, Kuris padovanojo mums gyvenimą, paaukojęs Save už visus žmones, visą žmoniją. Mes juk turime tiek daug galimybių kurti gėrį! Galime pastiprinti ir palaikyti tuos, kuriems to reikia, padėti jiems, rūpintis jais, mylėti juos. Tai darydami kuriame *gėrį*, nes aukojame savo laiką ir jėgas dėl kitų.

Galutinis nuodėmės apibūdinimas

Dievas nustato aukštus standartus. Pagal juos mes turime pažinti ir nugalėti savo nuodėmes. Iš esmės visi nuodėmės apibrėžimai susilieja į vieną: viskas, *kas priešinga Dievo valiai*, ir visa, kame *nematome šventos Dievo prigimties*, yra nuodėmė. Tai ir yra Dievo mums nustatytas standartas.

Mūsų pastangas pažinti ir įveikti nuodėmę galima su skulptoriaus darbu apdorojant milžinišką akmens luitą. Į praeivio klausimą, ką jis iškals iš šio akmens, skulptorius atsakė: "Dramblį". "O ką reikia padaryti, kad išeitų dramblys?" - pasidomėjo

praeivis. Minutėlę pagalvojęs, skulptorius atsakė: "Tai juk paprasta. Reikia nuo akmens atskelti visą, kas nepanašu į dramblių".

Mes atliekame tą patį, kai atskelinėjame nuo savo gyvenimo nuodėmes. Mūsų tikslas su Dievo pagalba atskelti visą, kas *nepanašu į Dievą*. Pašaliname nuodėmę - tai yra viską, kas prieštarauja Dievo valiai, ir visa, kame *nematome šventos Dievo prigimties*, - kad pasiektume pilnatvę bei brandą ir taptume Dievo minčių ir Jo gyvenimo atspindžiu.